

Där gingo två flickor i Rosendelund.

Där gingo två flickor i Rosendelund,
den ena hon var riker och mäktig.
Den andra hon var fattig, hon ägde ingenting,
hon var x uti ditt hjärta så bedrövad.

Så talte den rika till den fattiga så här:

"Säg varför är du så bedrövad?

Säg har du mistat far, eller har du mistat mor,
eller haver någon äran din bortrövat?"

Ej har jag mistat far, ej hellre mistat mor
och Gud haver äran mig förlänat.

Men jag sörjer mest för fager Ungersven,
som vi hålla båda så kära."

Fager Ungersven den kan du aldrig få,
den vill jag för jag för min egen del behålla,
Men jag har en enda bror, som har sin egen gård

*Två flickor
i Rosendelund,*

som har min faders gods uti välde.

Har du en enda bror, som har sin egen gård,
som har sin faders gods uti välde.

Den ingen ann' vill ha, den vill du jag skall ta;
den kan du för ~~en~~ din egen del behålla.

Och Fager Ungersven han stod ej långt ifrån,
Han hörde, vad de flickorna de talte.

Han sucka vid sig själv, till Gud i himmelen,
Säg vilken utav dessa skall jag taga?

Sen gångar han sig bland buskarna fram,
så tager han den fattiga vid handen.

"Säg vill du bliva min? Så vill jag bliva din.
Gud låte oss få leva tillsammans.

Men Fagerlin! Men Fagerlin! Vad tänker du på?

Som tager den fattiga vid handen?

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

*En flicka
i Rosendal,*

Som inte tar mig, som rikedomar har
och låter så den fattiga fara.

Ja rikedom det är ett lån utav Gud,
men fattigdom det är en belöning,
ty den, som riker är, kan också fattig bli.
Den fattige kan också blivaxx riker.

II.

En gammal visa.

Å för i gamla väla, när ja va liden paug,
ja skälle lära läsa i en A.B.C-bog.

Ja läste å ja skrante, te hudförhördsan kom,
men liaväl sa prästen de va lett va du e dån

Sen skälle ja gå å läsa, men ja feck stå mä skam,
för prästen han sa te me, du släpper ente fram.

"Jo fram så sa ja ska!" Å rev me i mitt haur,

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

*Tva flickor
i Rosendal*

*En gammal
visa*

Men prästen mente anned, å ja feck gau tvau aur.

Så kom ja ud å tjena men bo'en han va tvär,

när ja la selen bagvänt på hansa röa mär.

Så sa, i väll fau ed, som i ed vellen ha,

sa ja, å vände selen om å så ble allting bra.

Så skålle ja gå i tjärka, mä söndesklärna på ,

där feck ja syn på Nilla, hon snett uppå mej så,

Hon dro så milt på mången, å ja ja smila mä

å snöd i min näsedug mä kängens konterfej.

Å sin ja geck, te Nilla å ba om en dryck vahn,

å sin ja frågte henne om hon töckte ja va grann.

Å sin vi fira bröllop i fixx jänna fira da

å allri i min levnadstid ja nånsin va så gla.

När bröllopet va övor, då ble de anned å

å där ble andra visor å där ble anned sjä.

*En gammal
visa.*

En stua full mä glötta de kätten i färsta

Jä e så nöjd å gla fär min hemmenslott jä har,

å vede korn å havre å ru te bagemejl

å åtta stivor övor de bler te letta snas.

Mor har i sin barndom hört denna visa av en gumma, som hette mor Hallberg. I mors barndom bodde hon i Laholm, men hon var född i Hishult och antagligen har hon lärt den visan i sin hembygd. Hon brukade i mors barndom gå i hennes hem och luka, ty morfar var trädgårdsmästare. Hon brukade sjunga en del visor och barnen voro intresserade av, att hon skulle sjunga för dem när de hjälpte till vid lukningsarbetet.
